

ΚΛΟ ΚΛΟ

Η τελευταία όπερέττα του Φράντς Λέχαρ όχι μόνο δεν προσθέτει τίποτε στο έργο του Βεργνέζου συνθέτη, αλλά και σήμερώνει μιάν άδουνηρή κατάπτωση. Ο Φράντς Λέχαρ, που από την «Εύθυμη Χώρα» του ως τον «Κορυδαλό», το καλύτερο ασφαλώς έργο του, έδειξε κάποιον εκλεκτικότητα και προπάντων μιάν προσπάθεια τεχνικής πληρότητας, δίνοντας έτσι στην όπερέττα μιάν σχετική άνωτεροτητα, σε τρόπο που να μπορέη να συζητηθή κανείς γι' αυτή, καταβαίνοντας με το «Χορό των Χρυσολιδών», τον μετανομασθέντα «Ζαγκολέτ», το πρώτο σκαλοπάτι προς την εύκολην έπιτυχία, μας παρουσίασε τελευταία την «Κλοκλό», που αν δεν είχε κάποιες τεχνικές λεπτότητες στη μουσική της, θα μπορούσε νάναι έργο κι αυτό του Μπρόμμε ακόμα. Άτυχος πάντα στην εξέυρεση λιμπρέττων ο Λέχαρ, σημείωσε αυτή τη φορά το μεγαλύτερο ρεκόρ της άτυχίας του, γιατί και το λιμπρέττο της «Κλοκλό» είναι μιάν παραπολύ συνειθισμένη φάρσα της παραπολύ παλαιάς σχολής.

Στο Βερολίνο είναι βέβαιον πως η «Κλοκλό» κράτησε πολλές παραστάσεις, ή Γκιζέλα Βέρμπετσιρκ μάλιστα, ή περίφημη κωμική χαρακτηρισία, έλαβε την ευκαιρία να διαπιστώση, για μωριστή φορά, το υπέροχον ταλέντο της στο ρόλο της Μελουζίνας Κορνισόν. Παράλληλα δε μ' αυτή κ' ή Έμμα Στούρμ, μιάν πολύ αγαπητή βερολινέζα συμπρετίτα, παίζοντας την ήρωίδα του έργου, φαίνεται πως συνετέλεσε άλλο τόσο στην έπιτυχία του.

Κ' έτσι ή κατά βάσιν ελαττωματική «Κλοκλό», παιζομένη στον «Απόλλωνα» από το θίασο του κ. Παπαϊωάννου, παρουσίασε χτυπητότερες τις άτέλειές της και για το λόγο πως το έργο απογοηνώθηκε μουσικώς όλότελα, άγνωστου μας γιατί, και για το λόγο τέλος, πως εκτός του κ. Παπαϊωάννου, που, παρά τή Ισχυή της κοπώσεως που φανερώνει, παραμένει πάντα το πιο δημιουργικά αξιόμωρο φαινόμενο της σκηνής μας, ένας μουσικός μωρικαντίσμιος, με μιάν ελαστι-

κότητα μορφής κατακλιήσσοσα, κανείς άλλος δεν έκανε τίποτε ο κ. Κλάριν μάλιστα ως κωμικός χαρακτηρισίας, έφτασε στο άκρον αντίθε-

τον του μελοδραματισμού, που μας έσυνείθισε ως τενόρος, δηλαδή στον παλαιατισμό.

Α. ΚΟΥΚ.